

TOAMNA ACESTUI VEAC

Andreionthepoetry

Ca orice toamnă, și această toamnă,
A veacului acestuia lumesc,
Pe solul inimilor frunze toarnă
Din cele ce-n păcat se veștejesc.

E toamna unui veac ce stă sub semnul
Venirii unui singur anotimp -
Să trecem peste ea având îndemnul
Celui ce vede totul peste Timp!

E-o toamnă tot mai tristă dintr-o dată -
Sunt desfrunziți copaci necredincioși
Și-n fructe putrede-i tot mai bogată -
De ele nu putem fi bucuroși...

Căci pomul rău din roade se cunoaște;
La fel și pomul bun, dar mai găsim
Pomi buni, din care rodul bun se naște...?
O, de-i găsim, ca ei să mai sădim!

E-o toamnă care trece, dar urgie
De-abia apoi va fi să vină crunt,
Căci iarna mai cumplită va să fie
În ultimele zile pe Pământ...

Dar sta-vom triști și noi, ca veacu-acesta
Ce-acum se duce, vrând să-i fim părtași?
Sau, ascultând că Domnul ne-a dat Vestea,
Ne-om bucura de următorii pași?

Căci bucuria trebui' să ne vină
Din ceea ce doar Domnul ne-a promis:
Că după toamna asta prea haină
O viață veșnică ni-i dată-n Paradis!